

Arrest

nr. 212 747 van 22 november 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. DE PONTIERE
Veemarkt 5
8900 IEPER

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 20 juni 2017 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 17 mei 2017, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 4 oktober 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 november 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partijen en hun advocaat H. DE PONTIERE en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 23 juni 2016 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2 Op 17 mei 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing waarbij de voormelde

aanvraag onontvankelijk verklaard wordt. Dit is de bestreden beslissing, die op 22 mei 2017 aan de verzoekende partijen ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 23.06.2016 werd ingediend door :

*D(...), M(...)(R.R.: (...))
geboren te (...) op (...)*

*+ echtgenote: A(...), M(...) (R.R.: (...))
geboren te (...) op (...)*

*nationaliteit: Russische Federatie
adres: (...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen vroegen op 01.02.2007 een eerste maal asiel aan in België. Deze asielprocedure werd afgesloten op 28.03.2007 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS). Betrokkenen gingen tegen deze beslissing in beroep bij de Raad van State (RvSt), doch deze verwierp het beroep op 22.12.2010. Op 29.05.2012 vroegen betrokkenen een tweede maal asiel aan. Deze asielaanvraag werd echter op 01.06.2012 niet in overweging genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Een derde asielaanvraag, ingediend op 29.06.2012, werd op 03.07.2012 opnieuw niet in overweging genomen door de DVZ. Tenslotte vroegen betrokkenen een vierde maal asiel aan op 04.09.2012. In eerste instantie werd deze aanvraag niet in overweging genomen door de DVZ. Tegen deze beslissing gingen betrokkenen in annulatieberoep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV), doch dit beroep, ingediend bij uiterst dringende noodzakelijkheid, werd verworpen op 10.09.2012. Daaropvolgend spanden betrokkenen een zaak aan bij het Europees Hof van de Rechten van de Mens (EHRM). Op 19.01.2016 stelde het EHRM betrokkenen in het gelijk. Het Hof oordeelde dat de Belgische asielinstanties onvoldoende onderzoek hadden gevoerd naar de door betrokkenen in het kader van hun vierde asielaanvraag neergelegde documenten. Hieropvolgend werd op 26.01.2016 door de DVZ de beslissing d.d. 04.09.2012 ingetrokken. Het CGVS nam de asielaanvraag op 31.05.2016 in overweging, doch weigerde op 30.09.2016 aan betrokkenen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming. Betrokkenen diende tegen deze beslissing een beroep in bij de RVV, doch ook de RVV weigerde aan betrokkenen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming en dit op 27.02.2017. Het beroep dat betrokkenen tegen deze beslissing indienden bij de RvSt werd op 11.05.2017 niet-toelaatbaar verklaard. Betrokkenen beweren dat zij zich meer dan 9 jaar in de asielprocedure bevinden. Dit is echter niet correct: de eerste asielprocedure duurde iets minder dan 2 maanden, de tweede 3 dagen en de derde 4 dagen. Voor wat de laatste asielprocedure betreft, opgestart op 04.09.2012, dient er opgemerkt te worden dat ondanks het feit dat er vertraging, zelfs indien onredelijk lang, werd opgelopen in de behandeling van het dossier, dit betrokkenen niet de mogelijkheid geeft om beroep te doen op gelijk welk recht van verblijf dan ook.

Verder beweren betrokkenen dat zij zich in de onmogelijkheid verkeren om zich naar de bevoegde Belgische diplomatieke post in het buitenland te begeven, doch zij laten na om deze onmogelijkheid te specificeren. Het is niet onredelijk om van betrokkenen te eisen dat zij, om hun beweringen te staven, op zijn minst een begin van bewijs dienen voor te leggen. De loutere vermelding dat zij zich in de onmogelijkheid verkeren om zich naar de bevoegde Belgische diplomatieke post in het buitenland te begeven volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

De overige aangehaalde elementen (betrokkenen verblijven sedert 2007 in België, hebben Nederlandse lessen gevolgd en spreken bijgevolg vlot Nederlands, zijn werkwilbig en leggen getuigenverklaringen voor) verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980."

2. Over de rechtspleging

2.1 Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de vreemdelingenwet doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie, behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

2.2 Aan de verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 De verzoekende partijen voeren in een enig middel de schending aan van de artikelen 9*bis* en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de artikelen 3 en 15 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Zij zetten in hun synthesememorie het volgende uiteen:

"1. Uit de feitelijke uiteenzetting van de verwerende partij in haar Nota, blijkt overduidelijk dat de verzoekende partijen zich reeds meer dan 10 jaar bevinden in de asielprocedure en dat zij gedurende meer dan 3 jaar op grond van een ontvankelijke 9ter-beslissing legaal op het grondgebied verbleven.

2. Ten onrechte houdt de verwerende partij voor dat de verzoekende partijen zich zouden beroepen op de door de Raad van State vernietigde Instructie van 19 juli 2009.

De verzoekende partijen steunen zich uitdrukkelijk op de "Toelichting betreffende de toepassing van artikel 9, derde lid van de Vw." dd. 7 december 2006 en de "Instructie betreffende de toepassing van het oude artikel 9, lid 3 en het artikel 9bis van de wet van 15 december 1980" dd. 26 maart 2009, die tot op heden nog steeds van toepassing zijn en waar uitdrukkelijk in vermeld staan dat de onredelijke duur van de asielprocedure (4 jaar voor een gezin zonder kinderen) een grond is voor een regularisatie in overeenstemming met art. 9bis van de Vreemdelingenwet.

3. In hun regularisatieverzoek aan de Burgemeester dd. 23-06-2016, verwezen de verzoekende partijen uitdrukkelijk naar de onredelijk lange duur van hun asielprocedure, met name op dat ogenblik meer dan 9 jaar, hetzij dus veel langer dan de 4 jaar voorzien in de Toelichting of de Instructie.

In tegenstelling tot wat wordt voorgehouden in de Nota, moesten de verzoekende partijen in hun brief aan de Burgemeester niet uitdrukkelijk melding maken van de Toelichting of de Instructie: het was voldoende er op te wijzen dat zij zich sinds 01-02-2007 in de asielprocedure bevonden en dat die procedure op dat ogenblik nog niet was afgesloten.

4. In het inleidende verzoekschrift hebben de verzoekende partijen verwezen naar het Belgisch Parlement waar uitdrukkelijk het volgende werd gezegd: diegenen die gedurende een onredelijk lange termijn moeten wachten op de behandeling van hun asielaanvraag, krijgen om die reden sinds lang een machtiging tot verblijf via een aanvraag in België (Parl. St. Doc nr.51-2478/008, p. 11) en ze hoeven geen andere buitengewone omstandigheden meer aan te tonen (Handboek verblijfsrecht, Wolters Kluwer, 2.6.5.1, p. 509).

De nota antwoordt hier niet op.

5. Door noch de Toelichting, noch de aangehaalde Instructie toe te passen, schendt de beslissing art. 9bis van de Vreemdelingenwet en de motiveringverplichting.

Iemand na meer dan 10 jaar asielprocedure zonder motivering verplichten terug te keren naar het land dat hij/zij ontvlucht is, staat gelijk met een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van art. 3 E.H.R.M., dat krachtens art. 15 E.H.R.M. geen uitzonderingen kent."

3.2 Met betrekking tot de aangevoerde schending van de formele motiveringsverplichting wordt erop gewezen dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 - net als artikel 62, § 2, van de vreemdelingenwet - de administratieve overheid verplichten in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn. De aangehaalde redenen moeten aldus volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 9 september 2015, nr. 232.140).

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerend motief aangeeft op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing bevat ook een motivering in feite. Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de inhoud ervan de verzoekende partijen het genoemde inzicht verschaft en hen toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)"

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

Dat vooraf en als algemeen principe wordt gesteld dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De "buitengewone omstandigheden" strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden moet worden verleend, maar strekken er toe te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. De "buitengewone omstandigheden" zijn omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;

2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om de verzoekende partijen een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, moest verwerende partij na gaan of de aanvraag van de verzoekende partijen wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat. Omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpcedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, betreffen de gegrondheid van de aanvraag en kunnen derhalve niet verantwoord worden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr.198.769).

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partijen hebben ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in hun land van herkomst hebben ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

Bijgevolg wordt onderzocht of de gemachtigde redelijkerwijze tot de conclusie is gekomen dat de aangevoerde argumenten geen buitengewone omstandigheden vormen.

Met betrekking tot de ingeroepen schending van artikel 3 van het EVRM, wijst de Raad erop dat dit artikel luidt als volgt:

“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”.

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 78; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, *Said/Nederland*, § 54; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 67; EHRM 15 november 1996, *Chahal/Verenigd Koninkrijk*, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 9; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, §

131; EHRM 4 februari 2005, *Mamatkulov en Askarov/Turkije*, § 73; EHRM 26 april 2005, *Müslim/Turkije*, § 68).

Wat betreft het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 359 *in fine*).

Zo stelt het EHRM dat het in principe aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, *Auad/Bulgarije*, § 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 366), wat *in casu* het geval is nu de verzoekende partijen zowel bij de Dienst Vreemdelingenzaken als de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen werden gehoord en zij ook naar aanleiding van het door hen ingestelde beroep bij deze Raad tegen de weigeringsbeslissing van de Commissaris-generaal inzake hun laatste asielaanvraag, gelet op de bevoegdheid van volheid van rechtsmacht, de gelegenheid hadden hun grieven uiteen te zetten.

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 11 oktober 2011, *Auad/Bulgarije*, § 99, punt (f); EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 81; EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah e.a./Verenigd Koninkrijk*, § 107 en EHRM 20 maart 1991, *Cruz Varas e.a./Zweden*, §§ 75-76). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 293 en 388).

Artikel 15 van het EVRM luidt als volgt:

“1. In tijd van oorlog of in geval van enig andere algemene noodtoestand die het bestaan van het land bedreigt, kan iedere Hoge Verdragsluitende Partij maatregelen nemen die afwijken van zijn verplichtingen ingevolge dit Verdrag, voor zover de ernst van de situatie deze maatregelen strikt vereist en op voorwaarde dat deze niet in strijd zijn met andere verplichtingen die voortvloeien uit het internationale recht.

2. De voorgaande bepaling staat geen enkele afwijking toe van artikel 2, behalve ingeval van dood als gevolg van rechtmatige oorlogshandelingen, en van de artikelen 3, 4, eerste lid, en 7.

3. Elke Hoge Verdragsluitende Partij die gebruik maakt van dit recht om af te wijken, moet de Secretaris-Generaal van de Raad van Europa volledig op de hoogte houden van de genomen maatregelen en van de beweegredenen daarvoor. Zij moet de Secretaris-Generaal van de Raad van Europa eveneens in kennis stellen van de datum waarop deze maatregelen hebben opgehouden van kracht te zijn en de bepalingen van het Verdrag opnieuw volledig worden toegepast.”

De verzoekende partijen geven aan dat in de nota met opmerkingen wordt bevestigd dat zij zich reeds meer dan 10 jaar in de asielprocedure bevinden en dat zij gedurende meer dan drie jaar op grond van een ontvankelijke 9ter-beslissing legaal op het grondgebied verbleven. Ze wijzen er in dit verband op dat zij in hun aanvraag uitdrukkelijk hebben gewezen op de onredelijk lange duur van de asielprocedure, met name op dat ogenblik meer dan 9 jaar, hetzij dus veel langer dan de 4 jaar voorzien in de Toelichting of de instructie. De verzoekende partijen menen dat zij in hun aanvraag niet uitdrukkelijk melding moesten maken van de toelichting of de instructie en dat het voldoende was erop te wijzen dat zij zich sinds 1 februari 2007 in de asielprocedure bevinden en dat die procedure nog niet was afgesloten. Ze stellen verder dat ze in hun verzoekschrift hebben verwezen naar het Belgisch Parlement waar uitdrukkelijk wordt gesteld dat diegenen die een onredelijk lange termijn moeten wachten op de behandeling van hun asielaanvraag, om die reden sinds lang een machtiging tot verblijf krijgen via een aanvraag in België en ze geen andere buitengewone omstandigheden meer hoeven aan te tonen. De verzoekende partijen voeren ten slotte aan dat iemand na meer dan 10 jaar asielprocedure zonder motivering verplichten terug te keren naar het land dat hij/zij ontvlucht is, gelijk staat met een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM, dat krachtens artikel 15 van het EVRM geen uitzonderingen kent.

Waar de verzoekende partijen wijzen op het gegeven dat zij zich reeds meer dan 10 jaar in de asielprocedure bevinden evenals op de onredelijk lange duur van de asielprocedure en hun lang verblijf, stelt de Raad vast dat ze hoofdzakelijk de elementen herhalen zoals aangevoerd in hun aanvraag van 23 juni 2016. In de bestreden beslissing wordt echter uitdrukkelijk gemotiveerd aangaande deze aangehaalde elementen.

Zo stelt de gemachtigde in de bestreden beslissing met betrekking tot (de duur van) de asielprocedure(s) het volgende: *“Betrokkenen vroegen op 01.02.2007 een eerste maal asiel aan in België. Deze asielprocedure werd afgesloten op 28.03.2007 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS). Betrokkenen gingen tegen deze beslissing in beroep bij de Raad van State (RvSt), doch deze verwierp het beroep op 22.12.2010. Op 29.05.2012 vroegen betrokkenen een tweede maal asiel aan. Deze asielaanvraag werd echter op 01.06.2012 niet in overweging genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Een derde asielaanvraag, ingediend op 29.06.2012, werd op 03.07.2012 opnieuw niet in overweging genomen door de DVZ. Tenslotte vroegen betrokkenen een vierde maal asiel aan op 04.09.2012. In eerste instantie werd deze aanvraag niet in overweging genomen door de DVZ. Tegen deze beslissing gingen betrokkenen in annulatieberoep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV), doch dit beroep, ingediend bij uiterst dringende noodzakelijkheid, werd verworpen op 10.09.2012. Daaropvolgend spanden betrokkenen een zaak aan bij het Europees Hof van de Rechten van de Mens (EHRM). Op 19.01.2016 stelde het EHRM betrokkenen in het gelijk. Het Hof oordeelde dat de Belgische asielinstanties onvoldoende onderzoek hadden gevoerd naar de door betrokkenen in het kader van hun vierde asielaanvraag neergelegde documenten. Hieropvolgend werd op 26.01.2016 door de DVZ de beslissing d.d. 04.09.2012 ingetrokken. Het CGVS nam de asielaanvraag op 31.05.2016 in overweging, doch weigerde op 30.09.2016 aan betrokkenen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming. Betrokkenen diende tegen deze beslissing een beroep in bij de RVV, doch ook de RVV weigerde aan betrokkenen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming en dit op 27.02.2017. Het beroep dat betrokkenen tegen deze beslissing indienden bij de RvSt werd op 11.05.2017 niet-toelaatbaar verklaard. Betrokkenen beweren dat zij zich meer dan 9 jaar in de asielprocedure bevinden. Dit is echter niet correct: de eerste asielprocedure duurde iets minder dan 2 maanden, de tweede 3 dagen en de derde 4 dagen. Voor wat de laatste asielprocedure betreft, opgestart op 04.09.2012, dient er opgemerkt te worden dat ondanks het feit dat er vertraging, zelfs indien onredelijk lang, werd opgelopen in de behandeling van het dossier, dit betrokkenen niet de mogelijkheid geeft om beroep te doen op gelijk welk recht van verblijf dan ook.”*

Gelet op voorgaande concrete motivering, waarbij de duur van de verschillende asielprocedures in aanmerking wordt genomen alsook specifiek wordt gewezen op de procedure voor het EHRM inzake de vierde asielaanvraag die uiteindelijk negatief werd afgesloten, kunnen de verzoekende partijen niet dienstig voorhouden als zou hierover niet gemotiveerd zijn. De verzoekende partijen gaan echter in geen geval concreet in op deze motivering zodat zij er geen afbreuk aan doen.

De Raad stipt hierbij aan dat - zoals de gemachtigde aangeeft in de bestreden beslissing - er in casu sprake is van verschillende asielaanvragen die elk negatief werden afgesloten - zodat de verzoekende partijen niet dienstig kunnen voorhouden dat zij zich meer dan 10 jaar in de asielprocedure bevinden. Hoe dan ook ziet de Raad niet in hoe de duur van de verschillende asielprocedures een buitengewone omstandigheid zou kunnen vormen, nu zoals ook wordt aangegeven in de bestreden beslissing, de procedures negatief werden afgesloten, wat inhoudt dat er geen obstakels zijn om terug te keren naar het land van herkomst en zij nadien geen legaal verblijf meer hebben genoten. De bestreden beslissing is op dit punt niet onredelijk.

Verder wordt in de bestreden beslissing ook uitdrukkelijk gemotiveerd over het aangehaalde element dat zij sedert 2007 in België verblijven waarbij het volgende wordt gesteld: *“De overige aangehaalde elementen (betrokkenen verblijven sedert 2007 in België, hebben Nederlandse lessen gevolgd en spreken bijgevolg vlot Nederlands, zijn werkwilleg en leggen getuigenverklaringen voor) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.”* De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen niet ingaan op deze motivering. De Raad merkt verder op dat deze motivering van de gemachtigde in overeenstemming is met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Onder meer in arrest nr. 198.769 van 9 december 2009, waarnaar uitdrukkelijk wordt verwezen in de bestreden beslissing, oordeelde de Raad van State

immers dat “omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend.” (zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). De Raad wijst er in dit verband volledigheidshalve op dat slechts in zeer uitzonderlijke gevallen integratie als buitengewone omstandigheid kan worden aanvaard, namelijk wanneer het gaat om activiteiten van algemeen belang waarbij de verplichting om de aanvraag in het herkomstland in te dienen aanleiding zou hebben gegeven tot het verbreken van engagementen die reeds waren aangegaan ten aanzien van publieke overheden of andere partners van de culturele en verenigingswereld. De verzoekende partijen maken niet aannemelijk dat ze door een terugkeer naar hun land van herkomst engagementen van algemeen belang zouden verbreken. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post impliceert ook in geen geval dat zijn banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan. Bovendien moet benadrukt worden dat de buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de vreemdelingenwet niet verward mogen worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te bekomen.

Waar de verzoekende partijen wijzen op de “*Toelichting betreffende de toepassing van artikel 9, derde lid van de Vw.*” van 7 december 2006, op de instructie van 26 maart 2009 en op het parlementair stuk nr.3 51-2478/008, stelt de Raad vast dat deze specifieke elementen in geen geval werden aangevoerd in de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet van 23 juni 2016. De Raad wijst erop dat de bewijslast in het kader van een aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet wel degelijk bij de aanvrager, in casu de verzoekende partijen die in feite vragen hen een voordeel te verlenen, zelf ligt: zij moet met alle mogelijke middelen aan het bestuur trachten aan te tonen dat zij in de toepassingsvoorwaarden valt van de bepalingen waarop zij zich wenst te steunen of beroepen bij een aanvraag. De aangehaalde elementen worden beoordeeld door het bestuur, hetwelk terzake over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt. De gemachtigde moet – indien hij de aangevoerde elementen niet aanvaardt als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet – motiveren waarom hij deze niet aanvaardt, wat de gemachtigde *in casu* gedaan heeft. De gemachtigde moet niet ingaan op wat in de aanvraag om machtiging tot verblijf niet expliciet wordt aangevoerd als buitengewone omstandigheid. De Raad stipt aan dat in voormelde aanvraag werd gewezen op de duur van de asielprocedure, het lang verblijf, de onmogelijkheid om zich naar de bevoegde diplomatieke dienst in het buitenland te begeven, het arrest van het EHRM en de verschillende elementen van integratie waarmee in de bestreden beslissing wel rekening werd gehouden. Nergens uit de aanvraag of de bijgevoegde stukken blijkt dat de verzoekende partijen enigszins melding hebben gemaakt van de “*Toelichting betreffende de toepassing van artikel 9, derde lid van de Vw.*” van 7 december 2006, de instructie van 26 maart 2009 of het parlementair stuk nr.3 51-2478/008. Gelet op het voorgaande kan de gemachtigde niet verweten worden hiermee niet expliciet rekening te hebben gehouden en kunnen de verzoekende partijen niet dienstig voorhouden dat zij niet uitdrukkelijk melding moesten maken van deze elementen.

Daargelaten de vaststelling dat de “*Toelichting betreffende de toepassing van artikel 9, derde lid van de Vw.*” van 7 december 2006, de instructie van 26 maart 2009 en het parlementair stuk nr.3 51-2478/008 niet werden aangehaald in de aanvraag van 23 juni 2016, wijst de Raad er volledigheidshalve op dat niet kan toegelaten worden dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden toegevoegd of vrijstelling verleend wordt van wettelijk vereiste voorwaarden. Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de bedoelde instructie en toelichting evenals het parlementair stuk in de mate dat erin criteria of richtlijnen zijn opgenomen die niet te verzoenen vallen met de wettelijke bepalingen in zoverre zij voorbijgaan aan de erin vastgestelde vereiste van het aangetoond zijn van buitengewone omstandigheden. Het zijn precies deze criteria waarvan de verzoekende partijen de toepassing lijken te vragen. Hieruit kan geen rechtsmiddel geput worden om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten. De Raad stipt hierbij aan dat het wettelijk kader voor een regularisatieaanvraag enkel artikel 9bis van de vreemdelingenwet omvat. Het gegeven dat in de nota met opmerkingen ten onrechte wordt gesteld dat zij zich zouden beroepen op de door de Raad van State vernietigde instructie van 19 juli 2009 kan geen afbreuk doen aan het voorgaande. Geheel ten overvloede merkt de Raad overigens op dat uit een eenvoudige vergelijking van de instructies van 26 maart 2009 en 19 juli 2009 blijkt dat de instructie van 26 maart 2009 integraal lijkt te zijn opgenomen in de instructie van 19 juli 2009 waarbij moet opgemerkt worden dat de verwerende partij terecht stelt dat de instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd onder meer bij arrest van de Raad van State van 9 december 2009 met nr. 198.769. De Raad wijst erop dat deze instructie werd vernietigd omdat zij “het

mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”, omdat “door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden” en omdat “uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt.” De Raad van State oordeelde dat men een voorwaarde aan de wet toevoegt, indien de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel wordt toegepast. In dat geval beschikt de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer - wat dus net in strijd is met de discretionaire bevoegdheid waarover de staatssecretaris beschikt (cf. RvS 1 december 2011, nr. 216.651; RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571). De voormelde instructie is ingevolgde de vernietiging ervan met terugwerkende kracht uit het rechtsverkeer verdwenen en kan derhalve niet langer - noch in negatieve, noch in positieve zin - worden toegepast. Er moet benadrukt worden dat de Raad van State, in zijn arrest nr. 220.932 van 10 oktober 2012 uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 “*integraal is vernietigd*” en dat de discretionaire bevoegdheid waarover de gemachtigde krachtens artikel 9bis beschikt geen reden vormt “*om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen*”. Deze redenering inzake de instructie van 19 juli 2009, kan dan ook *mutatis mutandis* op de instructie van 26 maart 2009 toegepast worden.

In de mate dat de verzoekende partijen met hun kritiek en betoog lijken te menen dat de duur van de procedures wel onredelijk lang zou zijn en dat sprake is van buitengewone omstandigheden en hiermee dus blijk geven van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, wordt opgemerkt dat het onderzoek van deze andere beoordeling de Raad uitnodigt tot een opportuniteitsonderzoek, wat echter niet tot zijn bevoegdheid behoort. De Raad wijst er in dit verband ook op dat de gemachtigde bij de beoordeling van de buitengewone omstandigheden beschikt over een discretionaire bevoegdheid. Het loutere feit dat de verzoekende partijen het niet eens zijn met de *in casu* gemaakte beoordeling, maakt niet dat deze beoordeling kennelijk onredelijk zou zijn.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM wijst de Raad er vooreerst op dat de bestreden beslissing geen verwijderingsbeslissing betreft zodat de verzoekende partijen de schending van artikel 3 van het EVRM niet dienstig kunnen opwerpen. Daargelaten deze vaststelling moet opgemerkt worden dat artikel 3 van het EVRM in geen geval specifiek werd aangevoerd in de aanvraag van 23 juni 2016 noch werd enigszins aangevoerd dat iemand na meer dan 10 jaar asielprocedure zonder motivering verplichten terug te keren naar het land dat hij/zij ontvlucht is, gelijk staat met een onmenselijke en vernederende behandeling. Zoals reeds aangehaald ligt de bewijslast bij de aanvrager zodat het aan de verzoekende partijen toekwam om aan te voeren dat sprake zou zijn van een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Waar zij in hun aanvraag evenwel wezen op hun asielprocedures en de procedure bij het EHRM dat oordeelde dat de vierde asielaanvraag onzorgvuldig werd onderzocht, benadrukt de Raad dat hiermee omstandig rekening werd gehouden in de bestreden beslissing.

Daarnaast wijst de Raad er nog op dat de verzoekende partijen moeten aantonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mogen worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico lopen te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moeten deze beweringen staven met een begin van bewijs. Ze moeten concrete, op hun persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich evenmin. *In casu* beperken de verzoekende partijen zich tot een louter theoretisch en algemeen betoog dat iemand na meer dan 10 jaar asielprocedure zonder motivering verplichten terug te keren naar het land dat hij/zij ontvlucht is, gelijk staat met een onmenselijke en vernederende behandeling. Ze laten echter na in concreto uiteen te zetten op welke wijze artikel 3 van het EVRM (evenals artikel 15 van het EVRM) in hun geval geschonden is. Zij beperken zich tot een loutere bewering, zonder deze te staven met enig begin van bewijs. Op deze manier maken zij echter geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk. Bovendien wijst de Raad erop dat – zoals de gemachtigde aangeeft in de bestreden beslissing – de laatste asielaanvraag op 31 mei 2016 in overweging werd genomen, doch het CGVS op 30 september 2016 aan de verzoekende partijen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming weigerde, dat ook de Raad op 27 februari 2017 bij arrest met nummer 183 036 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming weigerde toe te kennen en dat het beroep hiertegen bij de Raad van State op 11 mei 2017 niet-toelaatbaar werd verklaard. Gelet op de toetsingscriteria van de subsidiaire beschermingsstatus, werd door de Raad aldus reeds vastgesteld dat de verzoekende partijen in hun herkomstland geen vrees voor een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM hebben

aangetoond. Er blijkt niet dat de verzoekende partijen nieuwe, concrete gegevens aanbrenge die niet reeds voorlagen in het kader van de asielprocedure bij de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en bij de Raad, en die een andere beoordeling rechtvaardigen.

Gelet op het voorgaande wordt een schending van artikel 3 van het EVRM en van artikel 15 van het EVRM, niet aannemelijk gemaakt.

De verzoekende partijen maken geen schending aannemelijk van de artikelen 9*bis* en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van de artikelen 3 en 15 van het EVRM.

Het enig middel is ongegrond.

3.3 De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig november tweeduizend achttien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU